

Я ходив з нею, далеко були ми —
Обходили немало поля і попали в ліс.
Скільки прани — бо не були ми злими —
Я звідти в кімнату приніс!

Сьогодні сиджу. Не вабить синій сніг.
У дзеркалі дививсь на риси.
Не бачив сад моїх сьогоднішніх ніг.
Цілий день пробув і самотньо згризся.

[З циклу «Селянські сатурналії»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»;](#) 1990 .